

Akateeminen teologia ja elävä usko

Seurakuntanuoritaustalta tulevalle akateeminen teologia saattaa tuoda melkoisia ongelmia: miten sovittaa yhteen usko Raamattuun Jumalan sanana ja teologian eri alojen tuomat haasteet. Uskontotieteen luennoilla esitellään kaikkia uskontoja samanarvoisina, kirkkohistoria etsii herätyksille yhteiskunnallisia selityksiä, uskonnonpsykologia tutkii hengellisiä kokemuksia mielenkiintoisina psykologisina ilmiöinä, raamatuntutkimukselle Raamattu on vain tavallinen kirja, ja etiikan opetus esittelee lukemattomia vaihtoehtoja määritellä oikean ja väärän rajat. Vähemmästäkin nuori opiskelija menee ymmälle ja joutuu miettimään oman opiskelualansa mielekkyyttä.

Silti akateeminen teologia on välttämätöntä kirkon työhön valmistuvalle. Se haastaa ajattelemaan, perustelemaan, luokittelemaan, analysoimaan, ymmärtämään, tutkimaan ja erottamaan olennaisen epäoleellisesta. Se antaa yhteiskunnassa hyväksytyin korkeakoulututkiminnon, jonka kanssa ei tarvitse hävetä muiden oppineiden seurassa. Sitä paitsi: koska Jumalan sana on kokonaan totuus, se myös kestää kaiken mahdollisen kriittisen tarkastelun. Tiedekin perusolemuksensa puolesta pyrkii vain totuuteen. Asioiden ajatteleva tutkiminen ja totuuden etsintä ovat Jumalan ihmiselle antamia suuria lahjoja.

Yliopisto ei ole mikään pappisseminaari. Siksi sen antama koulutus on puutteellista hengellisten valmiuksien saamisen osalta. Näitä opiskelijan on itse hankittava muualta. Hänen on myös hyvä muistaa, että vaikka akateeminen teologia on hyödyllinen apuväline, se ei voi

koskaan tavoittaa elävän uskon ydintä. Oikein uskomiseen ei tarvita yhdenkään päivän teologian opintoja. Teologinen tutkimus ja opetus eivät myöskään ole niin arvovapaata, kuin usein annetaan ymmärtää. Jokaisella on joku ennakkolähtökohta. Jos lähdetään liikkeelle siitä, että Raamattu ei voi olla Jumalan sanaa, lopputuloksena on yleensä, että Raamattu ei ole Jumalan sanaa.

Raamattua voi siis lukea ja ymmärtää aivan oikein ilman pienintäkään tieteellistä tutkimusta. Tutkimus kuitenkin avaa sen ymmärtämiseen uusia ulottuvuuksia. Jopa sellaisesta raamatutieteestä, joka torjuu Jumalan osuuden tuon kirjan synnystä, voi olla arvokasta hyötyä teologian opiskelijalle. Kreikan tai heprean kielten asiantuntijan ei tarvitse olla kristitty voidakseen opettaa oikein Raamatun alkukieltä, arkeologi voi kuokkia maata ilman uskoa ja historioitsija selvittää kirkon eri vaiheita. Sille joka uskoo, nämä tutkimukset avaavat lisäksi näköalan Jumalan toimintaan. Teologian opiskelijan on siis syytä kehittyä mahdollisimman taitavaksi akateemisen teologian osajaksiksi, mutta unohdettava tämä taito julistessaan saarnatuolista Kristusta ainoana taivaaseen vievänä tienä.

Eero Junkkaala